

МИНИСТЕРСТВО НА РЕГИОНАЛНОТО РАЗВИТИЕ И БЛАГОУСТРОЙСТВОТО

София 1202 ул. "Св. Св. Кирил и Методий" 17-19, централа 94-059, факс 987-2517

Изх. No. 11-00-336/05.07.2005г.
К-срн в. д. № 6/2005
Да се разглеждат за
всезидна съдий
06.07.2005
[Signature]

**ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

СТАНОВИЩЕ

**от Валентин Церовски – министър на регионалното развитие
и благоустройството**

**По конституционно дело № 6/2005г.
за установяване противоконституционност на § 6, т. 3 от
Преходните и заключителните разпоредби на
Закона за регулиране на водоснабдителните
и канализационните услуги**

**Уважаеми господин председател,
Уважаеми госпожи и господа конституционни съдии,**

С определение от 17 юни 2005 г. Конституционният съд е допуснал за разглеждане по същество искането на 49 народни представители за установяване противоконституционност на § 6, т. 3 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги. Министърът на регионалното развитие и благоустройството е конституиран като заинтересована страна.

В искането на народните представители се сочи, че разпоредбата на § 6, т. 3 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за

регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ПЗРЗРВКУ/ противоречи на чл. 88, ал. 1 във връзка с чл. 101 от Конституцията на Република България, тъй като текстът на § 6, т. 3 от проекта, върху който текст президентът е наложил отлагателно вето, не е бил подложен на гласуване. Твърди се още, че не е спазена процедурата на чл. 71, ал. 6 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание /ПОНДС/.

Участието на президента на републиката в дейността по създаването на законите е свързана с оказване на въздействие в заключителните фази на законодателния процес. Той разполага (съгласно чл. 101, ал. 1 от Конституцията) с правото мотивирано да връща приетите от Народното събрание закони за ново обсъждане, което не може да му бъде отказано. По същество това е отлагателно вето, което може да бъде преодоляно от парламента чрез абсолютно мнозинство от гласовете на народните представители (вж. чл. 101, ал. 2 от Конституцията). Правото да се иска повторно обсъждане на законите е израз на т. нар. "неутрална власт" на държавния глава и от такива позиции следва да се осъществява. Механизмът на взаимодействие между президента на републиката и Народното събрание е от типа на "checks and balances" ("спънки и противовеси"), чрез който се допълва разделението на властите и се създават гаранции за нормално функциониране на държавните институции.

Именно в посочения контекст следва да бъдат разглеждани и тълкувани разпоредбите на чл. 88, ал. 1 и чл. 101, ал. 2 от Конституцията. Първата посочена разпоредба има предвид гласуването на законопроектите, което според изричната му разпоредба трябва да бъде на две четения. Член 101 от Конституцията е специален закон спрямо чл. 88, ал. 1. Член 101 от Конституцията се отнася за друго - отлагателното вето на президента. Президентът, когато упражни това свое правомощие, връща приет от Народното събрание закон, който с връщането не става законопроект. Този текст от Конституцията е форма на участие на държавния глава в законодателния процес в неговия заключителен стадий. Дотолкова, доколкото тази разпоредба препраща към чл. 88, ал. 3 от Конституцията, то е единствено за срока и в това се заключава връзката между двата конституционни текста.

Не е без значение да се изтъкне, че създателите на Конституцията са имали такова разбиране. Това е така, защото наскоро след приемането ѝ те са гласували решение от 20 август 1991 г. за процедурни правила по чл. 101, ал. 2 от Конституцията (ДВ, бр. 71 от 1991 г.). Член 2 от тях гласи, че повторното приемане на закона или на отделни текстове от него се извършва на едно четене. Това правило е инкорпорирано имплицитно в чл. 73, ал. 6 от ПОДНС /в жалбата посочен като чл. 71, ал. 6 от ПОНДС, каквато алинея в тази разпоредба не съществува/, действащ към момента на връщането на законопроекта от президента, чрез съдържащата се в тази разпоредба препратка към чл. 71 от ПОНДС /в посочения смисъл – и Решение № 5 от 17.05.1995 г. на Конституционни съд/.

Независимо от изложеното, следва да се посочи, че преценката за конституционность-съобразност на атакуваната разпоредба съгласно чл. 149, ал.

1, т. 2 от Конституцията може да бъде дадена единствено с оглед на това, дали са нарушени конституционни разпоредби, а не и ПОДНС, който няма ранг на основния закон /Решение № 1 от 14.02.1999 г. и Решение № 11 от 07.11.2000 г. на Конституционния съд/.

С оглед на изложеното считаме, че разпоредбата на § 6, т. 3 от ПЗРЗРВКУ не противоречи на чл. 88, ал. 1 и чл. 101, ал. 2 от Конституцията на Република България.

**МИНИСТЪР НА РЕГИОНАЛНОТО
РАЗВИТИЕ И БЛАГОУСТРОЙСТВОТО:**

ВАЛЕНТИН ЦЕРОВСКИ